

foreligger i en Form, der vel kunde opfordre til en alvorlig Overveelse, ikke blot af mange Bestemmelser, hvad Realiteten angaaer, men ogsaa med Hensyn til den Maade, hvorpaa de enkelte Bestemmelser ere affattede og satte ind i Loven. Min væsentligste Betænkelse ved Lovforslaget er navnlig den, at det forekommer mig, at man ikke tilstrækkelig har tagttaget den Slægts Ret, som er berettiget til at faae Andeel i Lehnets, Stamhusets eller Fideicommissets; man har ikke, forekommer det mig, tilstrækkelig værget om den Medleidendomsret, som Slægten i sin Heelhed har til de Godset, hvorom der er Spørgsmaal. Jeg skal naturligvis noget nærmere tillade mig at paavise, hvorpaa jeg støtter denne min Opfattelse. Der er i § 3 sagt, at det skal være et Nævn, bestaaende af 3 Medlemmer, som skal taxere Godsets Værdi, det ene Medlem en af Kongen for alle Tilfælde bestiftet Formand, det andet Medlem valgt af Justitsministeren paa Arvingernes og, forsaavidt Lehnene angaaer, tillige paa Statskassens Begne, og det tredje Medlem valgt af den paagældende Besidder, der ønsker at frigjøre Godset for det fideicommissariske Baaud. Det er Justitsministeren, der her vælger paa Arvingernes, det vil sige, paa alle de Berettigedes Begne — Justitsministeren er jo den naturlige Repræsentant for den usodte Slægt — men herefter hedder det, at ved Taxationen skulle saavel Besidderen som Arvingen og Pantehaverne være berettigede til at møde og fremføre deres Bemærkninger. Der staar „Arvingen“, jeg veed ikke, om det har været Forslagsstillernes Mening med Heraad Hu at ville sige, at kun den ene, altsaa den nærmeste Arving skal være berettiget til her at have en Stemme med; men er det deres Mening — hvilket man jo maa antage, da der i det foregaaende Punktum er Tale om Arvingerne — saa forekommer det mig rigtignok, at man ikke har taget tilbørligt Hensyn til Slægten. Man kunde navnlig tænke sig, at den nærmeste Arving var en Person, hvis private Interesse paa det Allernærmeste faldt sammen med den nuværende Besidders, hvortilad der ved Siden af ham kunde være andre Grene af Slægten, som man kunde tænke sig vilde være udsatte

for at blive forfordeelte, naar de ikke have Leilighed til at tale med ved denne Sag. Der næst vil jeg gjøre opmærksom paa, at naar man huffer paa, hvilke store Formuer og hvilke store Interesser der her er Spørgsmaal om, og det kan naturligvis godt naae op til Milioner, isaa er det noget Usædvanligt her at blive staaende ved een Taxation, foretagen af et Nævn af tre Mænd, uden at give Noget Leilighed til Atke derover, hvis man maatte være misfornojet med Taxationen, og navnlig uden at der gives Leilighed til yderligere Prøvelse efter Forlangende af en Sidegrenen i Familien, hvis Interesser netop meest ere udsatte for ikke at blive tilbørlig varetagne. Fremdeles maa jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa, at denne Slægts eller Familiens Retstilling har man ikke taget tilstrækkeligt Hensyn til, forsaavidt man tilsteder, at Forholdet ordnes saaledes, at Familien ikke blot udsættes for at faae en, som Forholdene have udfillet sig og sandsynligvis ville udvilde sig, efterhaanden mere og mere i Værdi aftagende Capital istedeffor en Fordeindom, som sandsynligvis i Fremtiden vil stige i Værdi, men tillige nødes til at tage tilfælde med en Sikkerhed for sin Capital, som vistnok maa siges at være temmelig problematisk. Det hedder nemlig i § 6, at Besidderen af Fordegodsset, hvis Duffe er det eneste Afgjørende med Hensyn til, om Frigjørelse af Fideicommissbaandet skal finde Sted eller ikke, kan faae Capitalen eller forholdsvisse Dele af den indstaaende i Fordegodsset eller Dele deraf. Efter Paragraphens Affattelse maa man antage, at det er Meningen, at Besidderen har Ret til at faae Capitalen indstaaende, saaledes at dette ikke skal kunne nægtes ham fra Justitsministeriets Side. En Lehnbesidder, som ønsker personlig at komme i Besiddelse af den Eiendom, som han tidligere kun besad som Repræsentant for hele sin Slægt, er altsaa berettiget til at faae hele den Capital, som substitueres for Eiendommen, indstaaende i denne, og det vel at mærke mod at betale 4 pCt. i Rente foruden 2 pCt. i Afdrag. Det er jo meget let at tænke sig, at en Coniunctivforandring, eller Mangel paa Dygtighed hos Besidderen, kan føre til, at den Sikkerhed, som saaledes er